

رسول الإسلام محمد صلى الله عليه

وسلم (للحرمين و الجمعية)

POSLANEC ISLAMA -

MUHAMMED ﷺ

POSLANEC ISLAMA – MUHAMMED ﷺ

Znanstveni odbor pri Predsedstvu za verske zadeve Mesdžidul-Harama v Meki in Prerokove mošeje v Medini

POSLANEC ISLAMA – MUHAMMED ﷺ

Znanstveni odbor pri Predsedstvu za verske zadeve Mesdžidul-Harama v Meki in Prerokove mošeje v Medini

V imenu Allaha, najbolj Milostljivega, najbolj Usmiljenega Kratek povzetek življenjepisa Polanca islama Muhammeda, Allahov blagoslov in mir z njim, v katerem so predstavljeni njegovo ime, rodoslovje, domovina in zakonski stan, njegovo poslanstvo in to, k čemur je pozival, znamenja njegovega poslanstva, verski zakon, ki ga je prinesel, ter stališča njegovih nasprotnikov do njega.

1. IME, RODOSLOVJE IN KRAJ ROJENJA TER ODRAŠČANJA

Glasnik islama je Muhammed bin Abdullah bin Abdulmutalib bin Hašim, iz potomcev Ismaila (Izmael), sina Ibrahima (Abraham), mir z njima.

Allahov Poslanec Ibrahim (Abraham), mir z njim, je prišel iz Levanta v Meko skupaj s svojo ženo Hadžero (Hagero) in sinom Ismailom (Izmaelom), ki je bil še v zibelki. Po ukazu Vsemogočnega Allaha ju je naselil v Meki. Ko je deček dorasel, se je

Ibrahim, mir z njim, vrnil v Meko, kjer sta skupaj z Ismailom, mir z njim, zgradila sveti hram – Kabo. Ljudje so se začeli množično naseljevati okrog svetega hrama in Meka je postala cilj častilcev Allaha, Gospodarja svetov, ki so prihajali opraviti romanje – hadž. Številna stoletja so ljudje nadaljevali z verovanjem v Allaha in s čaščenjem Njega Edinega, v skladu z vero Ibrahima, mir z njim.

Nato pa so se pojavila odstopanja in Arabski polotok je postal podoben ostalim območjem sveta. Tudi tam so se razširile poganske prakse, kot so malikovanje, zakopavanje živih hčera, zatiranje žensk, lažno pričanje, pitje alkohola, nemoralna dejanja, prisvajanje premoženja sirot, oderuštvo in podobno.

Na tem kraju in v takšnem okolju se je leta 571 po gregorijanskem koledarju iz potomcev Ismaila, sina Ibrahima, mir z njima, rodil poslanec islama Muhammed, sin Abdullaha, Allahov blagoslov in mir z njim. Njegov oče je umrl še pred njegovim rojstvom, njegova mati pa, ko je bil star šest let. Zanj je nato skrbel njegov stric Ebu Talib. Živel je kot sirota in v skromnosti, preživel pa se je z zaslužkom lastnega dela.

2. BLAGOSLOVLJEN POROČNI ZAKON Z BLAGOSLOVLJENO ŽENO

Ko je bil star petindvajset let, se je poročil z eno izmed uglednih mekkanskih žena – Hadižo bint

Huvejlid, naj bo Allah zadovoljen z njo. Z njo je imel štiri hčerke in dva sinova, ki sta umrla v otroštvu. Njegov odnos do žene in družine je bil izjemno nežen in poln ljubezni. Hadiža ga je zaradi tega globoko ljubila, on pa ji je to ljubezen enako vračal. Ni je pozabil niti po njeni smrti; še dolga leta je ohranjal spomin nanjo. Enkrat, kadar je zaklal ovco, je meso razdelil njenim prijateljicam – iz spoštovanja do njih, iz zvestobe do nje in v ohranjanje spomina na njeno naklonjenost.

3. ZAČETEK RAZODETJA

Poslanec Muhammed, Allahov blagoslov in mir z njim, je bil vzornega vedenja, odkar ga je Allah ustvaril. Njegov narod ga je imenoval resnicoljubni in zaupanja vredni. Z njimi je sodeloval pri plemenitih dejanjih, vendar je preziral njihovo malikovanje in se nikoli ni udeleževal njihovih poganskih običajev.

Ko je v Meki dopolnil štirideset let, ga je Allah izbral za svojega glasnika. Poslan mu je bil melek (angel) Džibril (Gabrijel), mir z njim, s prvimi verzi, ki so bili razodeti iz Korana:

(اقْرَأْ بِاسْمِ رَبِّكَ الَّذِي خَلَقَ (1) خَلَقَ الْإِنْسَانَ مِنْ عَلَقٍ (2) اقْرَأْ وَرَبُّكَ الْأَكْرَمُ (3) الَّذِي عَلَّمَ بِالْقَلَمِ (4) عَلَّمَ الْإِنْسَانَ مَا لَمْ يَعْلَمْ (5))

»Beri z imenom svojega Gospodarja, ki ustvarja!
Ustvaril je človeka iz zarodnega strdka.
Beri – tvoj Gospodar je Najplemenitejši,
ki je poučil o peresu (pisanjem),

človeka je naučil tega, česar ni vedel.«

(Kur'an 96: 1–5)

Nato je prišel k svoji ženi Hadiži, naj bo Allah zadovoljen z njo. S trepetajočim srcem ji je povedal, kaj se mu je zgodilo, ona pa ga je pomirila in opogumila. Zatem ga je odpeljala k svojemu bratrancu Vereki bin Nevfelu, ki je prej sprejel krščanstvo in proučeval Toro in Indžil (Evangelij). Hadiža, naj bo Allah zadovoljen z njo, mu je rekla: »O bratranec, poslušaj svojega nečaka in to, kar se mu je zgodilo.« Vereka mu je rekel: »Moj nečak, povej mi, kaj si videl.« Allahov Poslanec, Allahov blagoslov in mir z njim, mu je nato opisal dogodek, ki ga je doživel. Vereka pa mu je dejal:

»To je isti Namus (melek, angel), ki ga je Allah poslal Musau (Mojzesu), mir z njim. O, ko bi le bil v teh dneh še mlad! Ko bi le lahko dočakal čas, ko te bo tvoj narod izgnal!« Poslanec, Allahov blagoslov in mir z njim, je začudeno vprašal: »Ali me bodo izgnali?« Vereka je odgovoril: »Da. Kdor koli je kdaj prišel s takšnim sporočilom, kot si prišel ti, so mu ljudje vedno nasprotovali. Če bom dočakal dan tvojega izgnanstva, te bom podpiral z vso svojo močjo.«

V Meki je Džibril (Gabriel), mir z njim, še naprej spuščal razodetja Kur'ana od Gospodarja svetov in mu prinašal tudi podrobnosti Božjega sporočila.

Še naprej je pozival svoj narod v islam, a ti so ga zavračali in se z njim prepirali. V zameno za

opustitev poslanstva so mu ponujali premoženje in oblast, vendar je vse to zavrnil. Govorili so mu enako, kot so govorili dostojanstveniki poslancem pred njim: da je čarovnik, lažnivec in klevetnik. Omejevali so njegovo gibanje, napadali njegovo častno telo in preganjali njegove privrženice.

Allahov Poslanec, Allahov blagoslov in mir z njim, je kljub temu ostal v Meki in pozival ljudi k verovanju v Allaha. Med sezono romanja (hadža) je obiskoval romarje in hodil na sezonske arabske tržnice, kjer je srečeval ljudi in jim predstavljal islam – ne da bi si želel materialnih koristi ali oblasti nad njimi. Ljudi ni ustrahoval z mečem in ni imel politične oblasti, saj ni bil kralj. Že na začetku misije jih je izzval, naj prinesejo nekaj, kar bi bilo podobno Kur'anu. Pri tem izzivu je vztrajal pred svojimi nasprotniki, in tako so mu verjeli ter mu sledili tisti izmed njegovih plemenitih ashabov/družabnikov, naj bo Allah zadovoljen z njimi, ki so prepoznali resnico.

V Meki je Allah Poslanca Muhammeda počastil z velikim znamenjem: z nočnim potovanjem v Jeruzalem (isra) in z njegovim vzponom v nebesa (miradž). Znano je tudi, da je Allah v nebesa vzdignil Poslanca Iljasa (Elija) in Iso (Jezusa), mir z obema, kot je omenjeno tako v muslimanskih kot v krščanskih virih.

Poslancu Muhammedu, Allahov blagoslov in mir z njim, je bila med nebesnim potovanjem

predpisana obredna molitev – ta ista molitev, ki jo muslimani opravljajo petkrat na dan. Drugo veliko znamenje, ki se je zgodilo v Meki, je bilo razcepitev lune, čemur so bili priče tamkajšnji malikovalci.

Neverniki iz plemena Kurejš so uporabili vsa razpoložljiva sredstva, da bi ljudi odvrnili od njega. Vztrajno so kovali zarote proti njemu, si prizadevali, da bi ga prikazali v slabi luči, in skušali preprečiti, da bi ljudje sledili njegovemu sporočilu. Trmasto so zahtevali dodatna znamenja, ko pa so jim pošla vsa lastna pojasnila, so poiskali pomoč pri tamkajšnjih Judih, da bi jim ti pripravili argumente, s katerimi bi lahko nasprotovali Allahovemu g in odvrnili ljudi od njega.

Neverniki plemena Kurejš so nadaljevali s preganjanjem vernikov, zato jim je Poslanec Muhammed, Allahov blagoslov in mir z njim, dovolil, da se preselijo v Abesinijo (Etiopijo). Poslanec, Allahov blagoslov in mir z njim, jim je rekel: »V njej vlada pravičen kralj, pri katerem nihče ni zatiran.« To je bil krščanski kralj Abesinije, Nedžaši (Neguš / Negus). Dve skupini muslimanov sta se izselili v Abesinijo. Ko so izseljenci prispeli tja, so kralju Nedžašiju predstavili vero, s katero je prišel Allahov Poslanec Muhammed, Allahov blagoslov in mir z njim. Nedžašija je njihov govor ganil, in je sprejel islam ter rekel: »To, pri Allahu, prihaja iz istega vira kot tisto, kar je bilo razodeto Musau (Mojzesu), mir z njim.« Medtem pa so

Kurejšiji še naprej nadlegovali in napadali ashabe - družabnike Muhammeda, Allahov blagoslov in mir z njim.

V Allahovega Poslanca, Allahov blagoslov in mir z njim, je med drugim verjela skupina ljudi iz mesta Medina, ki se je takrat imenovalo Jesrib. Dali so mu prisego in izrazili pripravljenost, da mu bodo stali ob strani, če se bo preselil v njihovo mesto. Allahov Poslanec je dovolil delu svojih ashabov – družabnikov, da se izselijo v Medino, kar so tudi storili. Kmalu zatem se je islam v Medini tako razširil, da ni bilo hiše, v kateri ne bi bil prisoten musliman.

Ko je Poslanec Muhammed, Allahov blagoslov in mir z njim, v Meki preživel trinajst let in pozival k verovanju v Enega in Edinega Boga, mu je Allah dovolil, da se preseli (opravi hidžro) v Medino. Po selitvi v Medino je nadaljeval s pozivanjem k veri in prebivalcem pojasnjeval predpise, ki so se mu postopoma razodevali. Nato je Allahov Poslanec, Allahov blagoslov in mir z njim, začel pošiljati svoje odposlance s pisnimi sporočili voditeljem plemen in kraljem ter jih vabil v islam. Med tistimi, ki jim je poslal pisma, so bili vladar Rimljanov, vladar Perzijcev in vladar Egipta.

Nekega dne se je v Medini zgodil sončni mrk in ljudi je zajela panika in strah. Ta dogodek je sovpadel z dnevom smrti Ibrahima, sina Allahovega Poslanca, Allahov blagoslov in mir z njim. Ljudje so

zaradi tega začeli govoriti: »Sonce se je pomračilo zaradi Ibrahimove smrti.« Tedaj je Poslanec, Allahov blagoslov in mir z njim, rekel:

(إِنَّ الشَّمْسَ وَالْقَمَرَ لَا يَكْسِفَانِ لَمَوْتِ أَحَدٍ، وَلَا لِحَيَاتِهِ، وَلَكِنهُمَا مِنْ آيَاتِ اللَّهِ، يَخُوفُ اللَّهُ بِهِمَا عِبَادَهُ)،

»Sonce in luna ne povzročita mrka zaradi smrti ali rojstva kogar koli. To sta Allahovi znamenji, s katerima Allah opominja svoje služabnike.«¹

Če bi bil Poslanec, Allahov blagoslov in mir z njim, lažnivec ali prevarant, bi izkoristil to priložnost, da prestraši ljudi in utiša tiste, ki so mu očitali laž. Rekel bi lahko: »Sonce se je pomračilo zaradi smrti mojega sina. Kaj pa čaka tiste, ki me imajo za lažnivca?« A tega ni storil.

Allah je Poslanca, Allahov blagoslov in mir z njim, obdaril s popolnostjo značaja in vrhunsko moralo. Allah ga opisuje z besedami:

(وَإِنَّكَ لَعَلَىٰ خُلُقٍ عَظِيمٍ)

»Resnično, ti si na vzvišenem (veličastnem) značaju.«

(Kur'an 68:4)

Bil je opisan z vsemi plemenitimi lastnostmi: resnicoljubnostjo, iskrenostjo, pogumom, pravičnostjo, zvestobo – celo do svojih nasprotnikov – ter izjemno dobroto. Rad je dajal miloščino revnim, sirotam, vdovam in vsem, ki so

¹ Muslimova zbirka hadisov, št. 901.

bili v stiski. Skrbel je za to, da ljudem pokaže pravo pot, jim izkazoval usmiljenje ter se do njih obnašal z veliko skromnostjo. Bil je tako skromen in neopazen, da ga obiskovalci včasih niso prepoznali. Ko je neznanec prišel k Allahovemu Poslancu, Allahov blagoslov in mir z njim, in njegovim družabnikom, naj bo Allah zadovoljen z njimi, ga med njimi ni prepoznal, zato je moral vprašati: »Kdo med vami je Muhammed?«

Njegov življenjepis je znamenje popolnosti in plemenitosti v ravnanju z vsemi: s sovražniki in prijatelji, z bližnjimi in daljnimi, s starejšimi in mlajšimi, z moškimi in ženskami, pa tudi z živalmi in pticami.

Ko je Allah izpopolnil vero in ko je Poslanec, Allahov blagoslov in mir z njim, celovito prenesel sporočilo, je umrl v starosti triinšestdesetih let: štirideset let pred začetkom poslanstva in triindvajset let kot Poslanec in glasnik razodetja.

Pokopan je v Medini. Ni zapustil nobenega premoženja ali dediščine, razen svoje bele mule, ki jo je jezdil, ter kosa zemlje, ki ga je določil kot sadako (miloščino) za popotnike.¹

Število tistih, ki so sprejeli islam, verjeli Poslancu in mu sledili, je bilo zelo veliko. Na poslovilno romanje (hadž el-veda') je z njim odpotovalo več kot sto tisoč njegovih družabnikov, približno tri

¹ Buharijeva zbirka hadisov, št. 4461 (6/15).

mesece pred njegovo smrtjo. To je eno izmed znamenj, kako se je njegova vera ohranila in razširila. Njegovi družabniki, ki jih je Poslanec, Allahov blagoslov in mir z njim, vzgajal v duhu islamskih vrednot in načel, so bili najboljši zgled pravičnosti, skromnosti, pobožnosti, zvestobe in predanosti tej veri, v katero so verjeli.

Njegovi najodličnejši družabniki, naj bo Allah zadovoljen z njimi vsemi, ki so prednjačili v veri, znanju, delovanju, iskrenosti, resnicoljubnosti, požrtvovalnosti, pogumu in dobroti, so bili: Ebu Bekr Es-Siddik, Omer bin El-Hattab, Osman bin Affan in Ali bin Ebi Talib, naj bo Allah zadovoljen z njimi. Oni so bili med prvimi, ki so verjeli Poslancu in mu izkazali podporo. Zato so ravno oni postali voditelji muslimanov po njegovi smrti. Nihče izmed njih ni imel lastnosti poslanstva, prav tako jih Poslanec ni postavljaj nad ostale svoje družabnike.

Allah je ohranil svojo knjigo – Kur'an – ki je bila razodeta Njegovemu Poslancu, Allahov blagoslov in mir z njim. Prav tako je ohranjen njegov Sunnet, njegove besede, njegova dejanja in njegov življenjepis – vse v jeziku, v katerem je govoril. V vsej zgodovini ni ohranjena nobena biografija tako natančno, kot je ohranjena njegova. Ohranjen je celo način, kako je spal, jedel, pil, se smejal

in kako je ravnal s svojo družino v svojem domu.

Vsa njegova ravnanja so natančno ohranjena in zapisana v njegovem življenjepisu. Bil je človek in

Poslanec – ni imel božanskih lastnosti. Sam sebi ni mogel ne koristiti ne škodovati, kajti korist in škoda sta v Allahovih rokah.

4. NJEGOVO SPOROČILO

Allah je poslal Muhammeda, Allahov blagoslov in mir z njim, ko so se malikovanje, nevera in nevednost razširili po vsej zemlji. Takrat na Zemlji skoraj ni bilo nikogar, ki bi častil Allaha pravilno in brez pripisovanja družabnikov, razen majhnega števila pripadnikov knjige. Zato je Allah poslal svojega Poslanca Muhammeda, Allahov blagoslov in mir z njim, kot zadnjega poslanca – pečata vseh poslancev in glasnikov. Poslal ga je z vodstvom in resnično vero za vse svetove, da bi ji dal premoč nad vsemi verovanji ter da bi ljudi izpeljal iz teme poganstva, nevere in nevednosti v svetlobo tevhida (monoteizma) in imana (resničnega verovanja). Njegovo sporočilo dopolnjuje razodetja vseh prejšnjih poslancev, mir z njimi.

Pozival je ljudi k isti veri, h kateri so pozivali tudi predhodni poslanci in glasniki, mir z njimi: Nuh (Noe), Ibrahim (Abraham), Musa (Mojzes), Sulejman (Salomon), Davud (David), Isa (Jezus) ... Pozival je v verovanje, da je Allah Gospodar, Stvarnik in Oskrbovalec; da On daje življenje in smrt; da je On lastnik popolne oblasti, ki jo upravlja po Svoji modrosti; da je On Dobrotljiv in Usmiljen. Ustvaril je vse, kar obstaja v vesolju – tisto, kar

vidimo, in tisto, česar ne vidimo – in vse, razen Allaha, je Njegova stvaritev.

Prav tako je pozival k čaščenju samo Enega in Edinega Boga - Allaha, ter k opustitvi čaščenja vsega, kar je poleg Njega. Najjasneje je pojasnil, da je Allah Eden in Edini, brez družabnika pri Njegovem čaščenju, Njegovi oblasti, Njegovem ustvarjanju in upravljanju. Pojasnil je, da Vzvišeni Allah ni rodil in ni rojen, da Njemu ni nihče enak ali podoben in da se Allah ne utelesi v nobeno od Njegovih stvaritev.

Pozival je v verovanje v božanske knjige, kot so spisi Ibrahima (Abrahama) in Muse (Mojzesa), pa tudi v Toro, Zebur (Psalme) in Indžil (Evangelij). Prav tako je pozival v verovanje v vse poslance, mir z njimi, in pojasnil, da kdor zanika enega samega poslanca, s tem zanika tudi vse ostale.

Ljudem je prinašal veselo novico o Allahovi milosti, da je Allah tisti, ki skrbi za njihove potrebe na tem svetu, da je On Usmiljeni Gospodar in da bo On edini sodil vsem ljudem na Dan vstajenja, ko jih bo ponovno obudil iz njihovih grobov. On bo vernike za njihova dobra in pravična dejanja nagradil z desetimi dobrimi deli za vsako dobro dejanje – in še več, če bo želel – za slaba dejanja pa bo človeku zapisal le eno slabo dejanje. Vernikom je obljubljeno večno dobro v posmrtnem življenju. Kdor pa ne veruje in dela slaba dejanja, bo za to prejel kazen na tem svetu in v onstranstvu.

Poslanec Muhammed, Allahov blagoslov in mir z njim, v svojem poslanstvu ni povelečeval svojega plemena, svojega kraja ali samega sebe. Ravno nasprotno – imena poslanikov Nuh (Noe), Ibrahim (Abraham), Musa (Mojzes) in Isa (Jezus), mir z njimi, so v Kur'anu omenjena pogosteje kot njegovo ime. V Plemenitem Kur'anu ni omenjeno niti ime njegove matere niti imena njegovih žena. Beseda „Musova mati“ se v Kuranu večkrat pojavlja, Merjem (Marija), mir z njo, pa je omenjena kar petintridesetkrat.

Poslanec Muhammed, Allahov blagoslov in mir z njim, je bil varovan pred vsakršnim dejanjem ali ravnanjem, ki bi nasprotovalo šeriatu, razumu, prvotni naravi človeka (fitri) ali zdravi morali. Poslanci, mir z njimi, so nezmotljivi v tem, kar prenašajo od Allaha, saj so oni tisti, ki so zadolženi, da posredujejo Allahove ukaze Njegovim služabnikom. Nimajo nobene lastnosti božanskosti ali gospodovanja; so ljudje kakor vsi drugi, le da jim Vzvišeni Allah razodeva Svoja sporočila.

Eden največjih dokazov, da je poslanstvo Muhammeda, Allahov blagoslov in mir z njim, Božje razodetje, je to, da je še danes ohranjeno povsem enako, kot je bilo v času njegovega življenja. Sledi mu več kot milijarda muslimanov, ki izpolnjujejo njegove verske predpise – obredno molitev, obvezno letno miloščino (zekat), post, romanje

(hadž) in druge dolžnosti – ne da bi v te predpise karkoli spreminjali ali jih popačili.

5. ČUDEŽI IN DOKAZI NJEGOVEGA POSŁANSTVA

Allah podpira poslance, mir z njimi, z znamenji, ki pričajo o njihovem poslanstvu, in jim daje dokaze ter argumente, ki potrjujejo resničnost njihovega sporočila. Allah je vsakemu poslancu podaril toliko znamenj, da bi ljudje lahko verjeli na podlagi njih. Najveličastnejša znamenja med vsemi pa so bila dana našemu Poslancu Muhammedu, Allahov blagoslov in mir z njim. Allah mu je dal Plemeniti Kur'an, ki je trajno znamenje med znamenji poslancev do Dneva sodbe. Prav tako ga je podprl z velikimi čudeži. Nekatera od znamenj Muhammeda, Allahov blagoslov in mir z njim, so:

nočno potovanje in vnebohod (isra in mi'radž), razcep lune, večkratno spuščanje dežja potem, ko je prosil svojega Gospodarja, da napoji ljudi po suši,

množenje malo hrane in malo vode, tako da se je iz nje najedla ali napila velika množica ljudi,

ter obveščanje o preteklih skritih resnicah, katerih podrobnosti ni poznal nihče, ker ga je o tem obvestil Allah — kot so zgodbe poslancev, mir z njimi, z njihovimi narodi in zgodba o ljudeh v votlini (Ashab El-Kehf).

Poleg tega mu je Allah razkril novice o prihodnjih dogodkih, ki so se pozneje uresničili, tako kot ga je

o tem obvestil Vzvišeni — kot na primer pojav ognja v Hidžazu, ki so ga videli celo ljudje v Levantu, in tekmovalje med ljudmi v gradnji visokih stavb.

Allah ga je varoval in ščitil pred ljudmi in njihovimi zarotami.

Allah je izpolnil obljube, ki jih je Poslanec, Allahov blagoslov in mir z njim, napovedal svojim družabnikom, ko jim je rekel:

(لَتَقْتَحُنَ عَلَيْكُمْ فَارِسَ وَالرُّومَ، وَلَتَقْتَحُنَ كُنُوزَهُمَا فِي سَبِيلِ اللَّهِ).

»Premagali boste Perzijce in Rimljane, in njihove zaklade boste porabili na Allahovi poti.«

Allah ga je prav tako okrepil z meleki (angeli), ki so mu bili v oporo.

Poslanci, mir z njimi, so svojim narodom prinašali veselo novico o prihodu Muhammeda, Allahov blagoslov in mir z njim. Med tistimi, ki so o njem napovedovali, so bili Musa (Mojzes), Davud (David), Sulejman (Salomon), Isa (Jezus), mir z njimi, in drugi izmed poslanikov potomcev Izraela.

Kot dokaz njegovega poslanstva služijo tudi racionalni dokazi in prispodobe¹, ki jih sprejme zdrava človeška pamet.

Vsa ta znamenja, racionalni dokazi in prispodobe so razpršeni po celotnem Plemenitem Kur'anu in

¹ Primer tega so Allahove besede: »O, ljudje! Navaja se primer, zato ga poslušajte. Zares tisti, h katerim molite namesto k Allahu, ne bodo ustvarili niti muhe, četudi bi se prav vsi zbrali, da bi to storili. In če bi jim muhe kaj odnesle, tega ne bi mogli nikoli vzeti nazaj. Tako šibek je tisti, ki išče, in tudi tisti, od kogar se išče.« (Kuran, 22:73)

Sunnetu. Njihovo število je preveliko, da bi jih lahko zajeli na enem mestu. Kdor se želi o njih podrobno poučiti, naj prebere Plemeniti Kur'an, knjige hadisa in življenjepis Poslanc, Allahov blagoslov in mir z njim, saj v njih najde zanesljive in jasne dokaze o teh znamenjih.

Če se ta mogočna znamenja ne bi zgodila, bi njegovi nasprotniki izmed Kurejšijev, kakor tudi judje in kristjani, ki so živeli na Arabskem polotoku, našli priložnost, da bi ga razglasili za lažnivca in posvarili ljudi pred njim.

Plemeniti Kur'an je knjiga, ki jo je Allah razodel Poslancu Muhammedu, Allahov blagoslov in mir z njim. To je govor Gospodarja svetov, s katerim je izzval ljudi in džine, naj prinesejo nekaj podobnega – ali vsaj eno samo suro, ki bi bila podobna njegovi. Ta izziv velja vse do danes. Plemeniti Kur'an odgovarja na številna pomembna vprašanja, o katerih se milijoni ljudi sprašujejo. Do današnjega dne je ohranjen v izvirnem arabskem jeziku, v katerem je bil razodet, brez da bi se iz njega izgubila ena sama črka. Je veličastna in čudežna knjiga, največja knjiga, ki je bila razodeta človeštvu. Vreden je branja v izvornem arabskem jeziku ali branja prevoda njegovih pomenov. Kdor ga ne preuči in ne veruje vanj, je prikrajšan za vse dobro.

Prav tako tudi Sunnet Muhammeda, Allahov blagoslov in mir z njim, njegovo vodstvo in njegov življenjepis, so ohranjeni in prenešeni prek

verodostojne verige pripovedovalcev. Njegovo življenje je zapisano, kot da bi bil med nami. Njegov govor je ohranjen v jeziku, v katerem je govoril – arabščini – poleg tega pa je preveden v številne druge jezike. Plemeniti Kur'an in Sunnet Poslanca, Allahov blagoslov in mir z njim, sta edina vira islamskih predpisov in zakonodaje.

6. VEROZAKON, S KATERIM JE PRIŠEL POSLANEC MUHAMMED ﷺ

Šerijat – verozakon, s katerim je prišel Poslanec Muhammed, Allahov blagoslov in mir z njim – je verozakon islama. To je zadnji izmed božanskih verozakonov in nebeških sporočil. V svojih temeljih je enak verozakonom prejšnjih poslancev, četudi se njihove podrobnosti razlikujejo.

Ta verozakon je popoln; primeren je za vsak čas in kraj. Vsebuje to, kar človeku koristi v njegovi veri in njegovem vsakdanu. Zajema vsa dejanja čaščenja, ki jih mora suženj opravljati za Allaha, Gospodarja svetov – kot sta obredna molitev in letna obvezna miloščina (zekat). Pojasnjuje tudi finančne, gospodarske, družbene, politične, vojaške in okoljske predpise, pa tudi vse druge, ki jih človek potrebuje v svojem življenju in na svoji poti.

Islamski verozakon varuje vero ljudi, njihova življenja, čast, lastnino, razum in potomstvo. Vsebuje vsako dobroto in krepost ter opozarja na vsako slabost in zlo. Poziva k spoštovanju

človekovega dostojanstva, k zmernosti, pravičnosti, iskrenosti, čistosti, odličnosti in ljubezni – k ljubezni do dobrega za druge, k ohranjanju krvi, k varnosti domovine in k prepovedi neupravičenega ustrahovanja ljudi. Posla Muhammed, Allahov blagoslov in mir z njim, je bil nasprotnik tiranije in pokvarjenosti v vseh oblikah. Bil je proti vraževerju, samotarski izoliranosti in meništvu.

Poslanec Muhammed, Allahov blagoslov in mir z njim, je jasno pojasnil, da je Allah počastil in odlikoval človeka – tako moškega kot žensko – ter mu zagotovil njegove polne pravice. Človeka je naredil odgovornega za njegove izbire, dejanja in ravnanja ter mu naložil odgovornost za vsako dejanje, ki škoduje njemu ali drugim. Moški in ženska sta po veri, odgovornosti, kaznovanju in nagradi enaka. V tem verozakonu je posebna skrb namenjena ženski – kot materi, kot ženi, kot hčerki in kot sestri.

Verozakon, s katerim je prišel Poslanec Muhammed, Allahov blagoslov in mir z njim, je bil razodet z namenom, da varuje razum in prepoveduje vse, kar ga pokvari — kot je pitje alkohola. Islam razume vero kot svetlobo, ki razsvetljuje človekov um, da bi svojega Gospodarja častil na podlagi jasnega spoznanja in znanja. Islamska zakonodaja je povzdignila položaj razuma in ga osvobodila okov vraževerja in malikovanja.

Islamski verozakon izredno spoštuje pristno in pravilno znanje, spodbuja znanstveno raziskovanje brez strasti in pristranskosti ter vabi k premisleku o sebi in o stvarstvu. Pravilni znanstveni izsledki nikoli niso v nasprotju s tem, s čimer je prišel Poslanec, Allahov blagoslov in mir z njim.

V šeriatu ni razlikovanja med ljudmi zaradi spola, rase ali pripadnosti narodu. Ni prednosti enega naroda nad drugim; vsi ljudje so enaki v izvoru in pred zakonom. Prednost ima le tisti, ki je bogaboječ. Poslanec Muhammed, Allahov blagoslov in mir z njim, je povedal, da se vsak novorojenček rodi na fitri (prvotni naravni veri). Nihče se ne rodi z grehom niti ne nosi greha nekoga drugega.

V islamski zakonodaji je Allah predpisal kesanje (tevbo): to je vračanje človeka svojemu Gospodarju in opustitev greha. Islam izbriše vse grehe, ki so bili storjeni pred njim, in tudi iskreno kesanje izbriše pretekle grehe.

Zato ni nobene potrebe, da bi človek svoje grehe priznaval drugemu človeku, saj je v islamu odnos med človekom in Allahom neposreden. Islam prepoveduje, da bi katerega koli človeka postavljali na položaj božanstva ali ga delili z Allahom v Njegovi gospodovalnosti ali božanskosti.

Verozakon, s katerim je prišel Poslanec Muhammed, Allahov blagoslov in mir z njim, razveljavlja vse prejšnje verozakone. Zakonodaja islama, ki jo je prinesel Muhammed od Allaha, je

zadnja zakonodaja do Dneva sodbe in je namenjena vsem ljudem. Zato je razveljavila vse, kar je bilo pred njo, tako kot so se prejšnje zakonodaje med seboj razveljavljale. Vzvišeni Allah ne sprejme nobenega verozakona razen verozakona islama in ne sprejme nobene vere razen islama, s katero je prišel Poslanec Muhammed, Allahov blagoslov in mir z njim. Kdor sprejme katero koli drugo vero razen islama, to od njega ne bo sprejeto. Kdor želi spoznati podrobnosti predpisov te zakonodaje, naj jih poišče v verodostojnih knjigah, ki pojasnjujejo islam.

Cilj islamskega verozakona — tako kot cilj vseh božanskih razodetij — je, da resnična vera povzdigne človeka, da postane izključen suženj Allaha, Gospodarja svetov, in da ga osvobodi suženjstva človeku, materializmu ali vraževerju.

Islamski verozakon je primeren za vsak čas in vsak kraj. V njem ni ničesar, kar bi nasprotovalo resničnim koristim človeka, saj je razodet od Allaha, ki najbolj ve, kaj ljudje potrebujejo. Ljudje potrebujejo zakonodajo, ki je v sebi pravilna, neprotislovna, koristna za človeštvo in ni človeškega izvora, temveč je prejeta od Allaha — zakonodajo, ki ljudi vodi na pot dobrote in prave usmeritve. Kadar se ljudje pri sporih ravnaajo po njej, se njihove zadeve uredijo in se rešijo krivice, s katero bi si lahko škodovali med seboj.

7. ODNOS NJEGOVIH SOVRAŽNIKOV DO NJEGA JE NJIHOVO PRIČEVANJE O NJEM

Nobenega dvoma ni, da ima vsak glasnik svoje sovražnike: tiste, ki mu nasprotujejo, mu stojijo na poti in odvrčajo ljudi od verovanja vanj. Tudi Poslanec Muhammed, Allahov blagoslov in mir z njim, je imel v času svojega življenja – in po svoji smrti – številne nasprotnike. Vendar ga je Allah obvaroval pred vsemi. Kljub temu pa je od mnogih njegovih sovražnikov – tako iz preteklosti kot sodobnosti – prišlo strnjeno pričevanje, da je zares Božji glasnik, da je prišel z istim sporočilom kot prejšnji poslanci, mir z njimi, in da so oni vedeli, da je na resnici. Toda mnoge izmed njih so od verovanja zadržale različne ovire: ljubezen do položaja, strah pred družbeno reakcijo ali bojazen pred izgubo premoženja, ki so ga pridobivali s svojim položajem.

Vsa hvala pripada Allahu, Gospodarju svetov.

الفهرس

POSLANEC ISLAMA – MUHAMMED ﷺ	2
POSLANEC ISLAMA – MUHAMMED ﷺ	2
Znanstveni odbor pri Predsedstvu za verske zadeve Mesdžidul-Harama v Meki in Prerokove mošeje v Medini	2
1. IME, RODOSLOVJE IN KRAJ ROJENJA TER ODRAŠČANJA.....	2
2. BLAGOSLOVLJEN POROČNI ZAKON Z BLAGOSLOVLJENO ŽENO	3
3. ZAČETEK RAZODETJA.....	4
4. NJEGOVO SPOROČILO	12
5. ČUDEŽI IN DOKAZI NJEGOVEGA POSLANSTVA	15
6. VEROZAKON, S KATERIM JE PRIŠEL POSLANEC MUHAMMED ﷺ	18
7. ODNOS NJEGOVIH SOVRAŽNIKOV DO NJEGA JE NJIHOVO PRIČEVANJE O NJEM	22